

вълкът кротко раната ближи, соколът се нарича „юнашка птица“ —: замънете ги с други думи!

Замънете също така стиховете и думите от втората част на стихотворението, които ни рисуват нощните картини! Замънете ги, но само при едно условие: повечко внимание! Вниманието е една добродѣтель равна въ литературната критика на оная, за която ни говори шестата заповѣд. Ние дадохме погорѣ почти изцѣло тая част, включително и крайния куплетъ, който съставлява третата част на баладата и съ който ни се загатва за състоянието на смъртно ранения хайдукъ прѣз втория день.

Не рисуватъ ли тие стихове могъществото на Ботйовия поетически духъ и сжщността на неговото творчество? Не изчерпятъ ли тѣ есенцията на двадесетъ кжса, съставени отъ кръвъ и нерви, отъ мечти и мисли? Поетътъ има една важна задача въ живота, сериозна и сублимна като волята на вселенната: безъ да се спира надъ прѣходните, скоро забравими явления, поетътъ има длъжността да дигне явленията на живота до тѣхното историческо значение, да ги осмисли художнически съ тѣхния духъ, и да посочи съ прѣстъ на едно бждаще. Поетътъ е длъженъ да хвърли върху съврѣменниците си строгия зракъ на своята душа, и безъ да ги храни съ илюзия, да имъ посочи двѣ нѣща: първо, мизерията и второ — красивото утро.

Корифеятъ на българската литература това и постигна: неговата дѣятелност бѣше едно дѣло, което е изходно начало за нашата днешна и бждаща художественна литература. Въплотение на социални чувства и на съвршенната красота въ изкуството, пѣсенята на Ботйова, прѣимущественно лирическа, е творчески актъ на миналото на българската литература и библиейската звѣзда за нейното бждаще . . .